

FOAIE PAROHIALĂ

27 februarie - 5 martie 2022

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Doi oameni s-au dus la Templu să se roage: noi suntem acei doi oameni; unul și altul în același timp, la fel ca vameșul suntem realmente păcătoși și, la fel ca fariseul, ne credem drepecți.

Ce trebuie să facem după ce am ascultat cuvântul Evangheliei de astăzi? Ce se pretinde de la noi, pentru a ne putea întoarce acasă cu adevărat “drepecți”, cu senzația că privirea lui Dumnezeu este așintită cu dragoste asupra noastră la fel cum era asupra vameșului?

“Cu inima - scrie Pavel la Rom. 10,10 – se crede pentru obținerea dreptății și cu gura se face mărturisirea credinței pentru a avea mântuirea”.

Ei bine, noi credem astăzi cu toată inima și mărturisim cu toată puterea că Tu, Doamne, ne iubești, cu toate că suntem păcătoși; că ne-ai îndreptățit gratuit în Isus Cristos, pentru a face onoare celui care a murit și înviat pentru noi.

Credem că Îți sunt pe plac faptele noastre bune făcute ca răspuns la iubirea Ta, pentru că Tu pui în mâinile noastre darurile Tale, ca și cum ar fi fost meritele noastre.

De aceea, ne facem umili și mici, precum copiii, în fața acestui mister și Îți spunem: Da, Părinte, suntem astfel, pentru că așa Îți place Ție. De aceea noi credem, credem, credem doar în Tine. Amin.

Rugăciune

O, Doamne, ce bine am făcut dacă sunt păcătos? Oare am făcut vreun bine eu nevrednicul? Sunt fiul lui Adam..., iar prin viața mea decăzută am adăugat păcate la păcatul lui Adam. Însă Tu Preaîndurătorule, m-ai iubit nu pentru că sunt vrednic, ci pentru a mă aduce din nou la Tine. Când caut ceea ce este al meu, aflu numai minciună și păcat. În afară de păcate, toate celelalte pe care le văd în mine sunt ale Tale. Doamne, nu mie, ci numelui Tău îi aduc mărire și laudă. Fă să trăiesc pentru iubirea și dreptatea Ta, pentru că ești bun și îndurător. Tu ai alungat de la mine propriile mele fantasme, iar în locul acestora mi-ai oferit harul Tău, pe care Te rog, ajută-mă să-l fructific în aceasta viață spre lauda și mărirea Ta de-a pururi. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Paula Anda Pogăceanu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Cât de aproape și cât de departe

Vameșul și fariseul din prima duminică din Triod și cei doi frați din a doua duminică ne invitau la o serioasă reflecție asupra relațiilor cu semenii noștri. Fariseul, cu toate posturile, rugăciunile și dările lui, era taxat pentru lipsa de iubire și deasemenea pentru judecata aproapelui. Fratele cel mare și drept, se auto-taxa, refuzând să participe la banchetul oferit de Tatăl, deoarece nu putea concepe că la același banchet să participe și fratele său risipitor de iubire. Până aici eram liberi să ne jucăm cu alegoriile, imaginând infinite feluri în care parabolele s-ar putea aplica vieții noastre concrete. Evanghelia acestei duminici ne scoate din eventualele noastre peregrinări teoretice, obligându-ne să plonjăm într-o realitate ce ne privește pe fiecare dintre noi, deoarece face referință la momentul esențial al existenței noastre: moartea sau transformarea noastră sau trecerea din această lume. Sfântul Pavel ne vorbește despre speranța care trebuie să ne întărească în experiența despărțirii de cei ce ne preced și de asemenea despre felul în care noi, eventual surprinși de trecerea acestei lumi, vom fi transformați într-o clipită. Cum spunea cineva, în fața misticilor ne retragem în vârful picioarelor, deoarece experiența mistică este ceva ce se revelează ascunzându-se și se ascunde revelându-se. Vedem, fără a înțelege pe deplin și înțelegem, fără a cuprinde cu adevărat misterul. Însă fie că-l înțelegem sau nu cu adevărat, misterul trecerii înspre adevărata viață ne privește pe fiecare dintre noi, fiindcă într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, vom avea de-a face cu el. Ei bine, evanghelia ne spune că acel moment ne va pune față în față cu felul în care am trăit iubirea. Iar iubirea, pentru a fi cu adevărat iubire, trebuie să fie concretă, adică adresată și îndreptată înspre cineva. Nu putem iubi în mod abstract. De aceea Isus se ascunde în fiecare din semenii noștri iar noi îl putem iubi într-un mod cu totul deosebit prin ei. Judecata se rezumă la câteva lucruri aparent banale: să intinzi un codru de pâine celui flămând, un pahar de apă celui însetat, o haină celui gol. Să dăruiești din prețiosul tău timp celui bolnav și întemnițat. Am putea rezuma totul la a învălui cu iubire existența noastră și a celor din jurul nostru, nu în mod abstract, ci unind iubirea de Dumnezeu cu iubirea de aproapele. Acel “mie mi-ați făcut” sau “mie nu mi-ați făcut” ne duce cu gândul la un sacrament al aproapelui, la un fel de a-l regăsi pe Isus ascuns sub ridurile unui vârstnic ori în zâmbetul unui copil.

Cu toții vrem să-l întâlnim sau să-l vedem pe Dumnezeu. Vom fi surprinși să constatăm în viața cea adevărată că era mult mai aproape de noi decât credeam...

**PSS Claudiu,
Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla**